

Egbert Dommering blogt (12) – Saskia Noor van Imhoff in de Appel

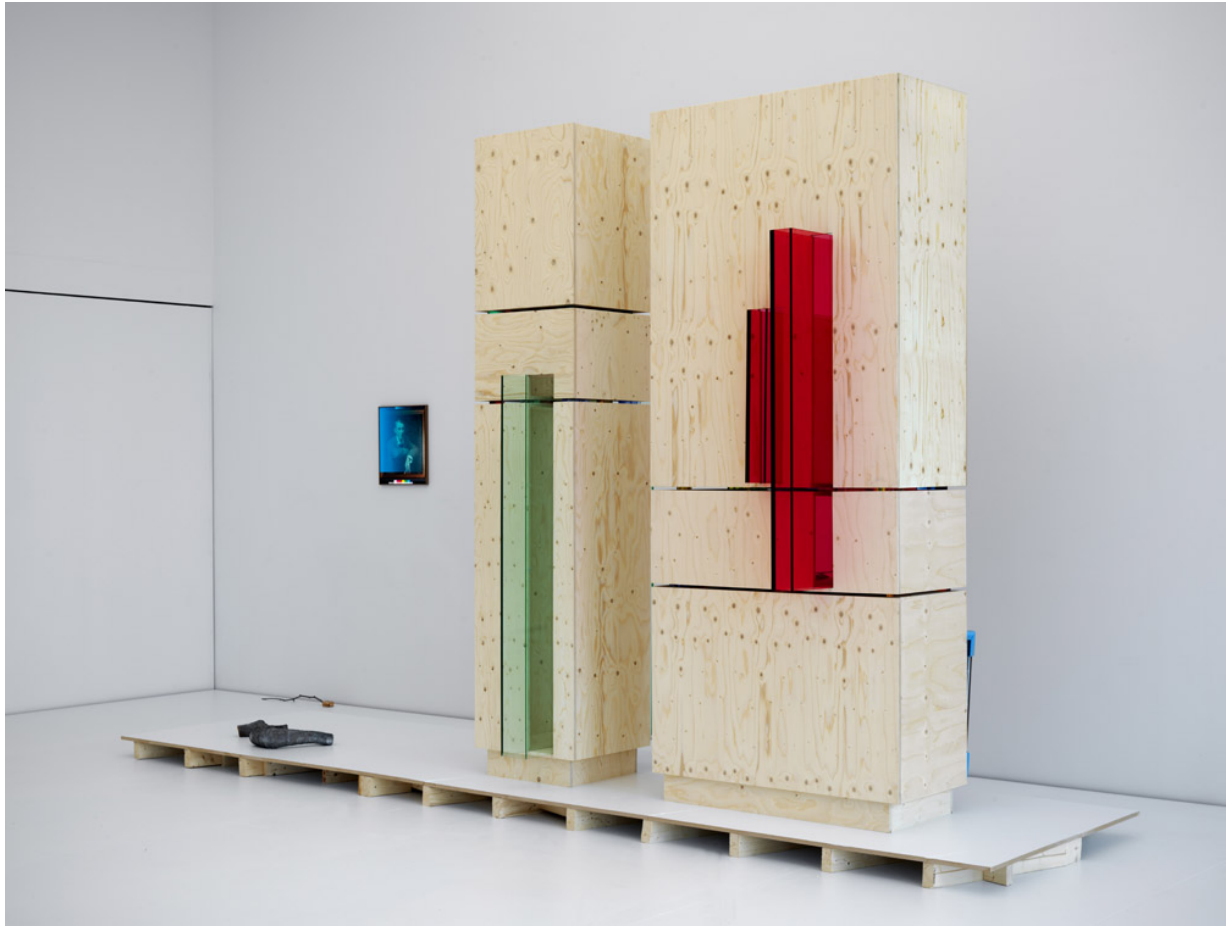
Door: Egbert Dommering / Blog 24 februari 2016

Egbert Dommering is jurist, verzamelaar van moderne kunst, en bezoekt regelmatig exposities. Eens in de maand blogt hij op persoonlijke titel over een tentoonstelling of een ander actueel onderwerp in de beeldende kunst. Bij zijn bezoek aan de expositie van Saskia Noor van Imhoff in de Appel in Amsterdam, waande hij zich in een besneeuwd landschap van Dali.

Bij de Appel in Amsterdam is tot 10 april de tentoonstelling van Saskia Noor van Imhoff te zien, tegelijk met een opstelling in twee te kleine en te donkere zalen in het Stedelijk van haar installatie die

het museum twee jaar geleden heeft gekocht. De tentoonstelling heet #+21.00. Net als de vorige tentoonstelling van Gerlach & Koop is het hele interieur van het pand van de Appel verbouwd, als om aan te tonen dat het als tentoonstellingsruimte in de oorspronkelijke vorm eigenlijk niet deugt.

Saskia Noor van Imhoff #+21.00 (detail installatie) Courtesy Galerie Fons Welters. fotograaf: Gert Jan van Rooij

Het trappenhuis in het centrum is verdwenen; we gaan via de brandtrap links van de ingang meteen omhoog en komen via een klein deurtje aan de voorkant op de eerste verdieping in een witte enigszins gloeiende getimmerde vlakte die van voor naar achter loopt, 20-30 cm boven de normale vloer. Er zijn als wakken in een ijsvloer ruimten uitgespaard, zodat je hier en daar de oorspronkelijke vloer kunt zien. In het grootste wak staat een waterverstuiver nevel in de ruimte te blazen. We zien er een afgetrapte basketbal liggen die langs de strepen op de rubberen buitenkant als een sinaasappel lang geleden gedeeltelijk lijkt te zijn gepeld, en ook is er een omgevallen plant in pot te zien die door een omhulsel van kaarsvet is geconserveerd. Evenals elders liggen er verdroogde bladeren. We stappen aan de rode kant van het spectrum binnen, want hier is de rode tint overheersend; in de tussenruimte is dat geel en in de achterruimte blauw.

Saskia Noor van Imhoff: #+ 21.00

In de voorruimte staan transparante rozerode vlakken tegen de muur opgesteld en halverwege het midden is een bekisting getimmerd, waarin twee rood en groene driedimensionale rechthoeken van plexiglas zijn opgesloten alsof het licht in een betonmal is gevangen. Midden in de ruimte ligt op een staketsel een plaat die op het eerste gezicht van gebarsten marmer lijkt, maar een dikke kaarsvetlaag is waar enige gereedschappen van de kunstschilder liggen. In de ruimte en ook tegen de muur staan verwrongen metalen perspectiefstaven opgesteld, die zo uit een landschap lijken te zijn gerukt. Op de vloer zien we de oude gipsvormen liggen waarmee vroeger gebroken armen en benen werden gespalkt. Mallen, afdrukken, herinnerde beelden, het zijn terugkerende thema's in het werk van Van Imhoff. Aan de muren hangt een in de tentoonstelling in de tonaliteit van de desbetreffende zaal terugkerend portret. Het oogt 19^e eeuws. Is het een voorvader?

Saskia Noor van Imhoff: #+ 21.00

In dit landschap lijkt hij op een gestrande poolreiziger, wiens geest hier rond zweeft. In de vele recensies vallen vaak termen als 'archeologie', het magazijn van een museum. Dat geldt zeker voor haar installatie in het Stedelijk, maar die heeft na twee jaar opslag in het magazijn dat het beoogde af te beelden, veel van de magie verloren. Stop een afbeelding van het kunstmagazijn in een kunstmagazijn en het resultaat is kunst. Zo voel ik mij bij de Appel niet. Toen ik het deurtje opendeed was het alsof ik in een besneeuwd landschap van Dali stapte, waar hier en daar een schipbreuk geleden herinneringsbeeld uit de ijsvloer omhoog stak. Ergens liggen in de kleuren van het spectrum opgestapelde vellen die je mag meenemen. Op één daarvan bevindt zich op de achterkant een mooi verhaal van Jasper Coppens, een aan Van Imhoff verwante kunstenaar. Hij is op zoek naar een gietvorm bij een kunstenaar: 'I was here to borrow her rubber mould. It took us half an hour to find it. On our way to the dark corridors of the resource centre, while hunting it down, she tried to warn me. During the making of the mould, she said, strange things had happened. She had been snowed in.' En zo gaat het verhaal verder. Alles loopt in het honderd. De gezochte rubberen mal is een magische pasvorm van een gipsen replica uit de 19^e eeuw. Hij was behekst. In een eerdere publicatie (#+12.00) citeert Van Imhoff Ralph Waldo Emerson's 'Goethe or the writer' (1850): 'Nature will be reported. All things are writing their history. The planet, the pebble, goes attended by its shadow', enzovoort: afdruk, spoor, herinnering. Van Imhoff behoort tot een generatie van kunstenaars (net als trouwens Gerlach & Koop) voor wie de wereld een gelaagde structuur heeft van een oude oorsprong met daaroverheen een dikke laag van afbeeldingen en herinneringen en afbeeldingen en herinneringen van afbeeldingen en herinneringen. Er is een nieuwe ijstijd aangebroken, waarin de afbeeldingen van de beelden en de afbeeldingen van de afbeeldingen van de beelden in de tijd vastgevroren liggen opgeslagen. En daarachter? Misschien zijn deze kunstenaars wel op zoek naar de Graal.

Egbert Dommering is honorair hoogleraar Informatierecht en verzamelt met zijn echtgenote moderne kunst, sinds 2001 veel videokunst. Voor meer kunstblogs zie www.egbertdommering.nl.